

Arrest

nr. 75 089 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2011 met refertenummer 12674.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Edo-origine, afkomstig van Jos (Plateau state). Tot januari 2007 woonde u in Edo-state maar omdat u uw studies om financiële redenen niet kon verderzetten, opende uw zus een kapsalon voor u in Jos, de stad waar zij en haar man woonden. U had nooit problemen in Jos tot 23 maart 2010. Op die dag vielen moslims jullie huis binnen. U hoorde een geluid en ging kijken en zag dat uw zus haar handen waren afgehakt en dat een vriend zijn hoofd was afgehakt. Hierop vluchtte u weg en u zag dat uw huis in brand werd gestoken. U liep naar uw vriend X, een moslim, bij wie u een week verbleef. U vernam van X dat hij gehoord had dat u

ervan verdacht werd wapens bezorgd te hebben aan de christenen en dat men u overal zou vinden en dan doden. Rabiuh zei ook dat hij vernomen had dat ook diegene die u onderdak gaf zou gedood worden en zijn huis in brand zou gestoken worden. Hierop besloot u Rabiuh's huis te verlaten. U dwaalde nog een week rond in Jos tot u een man tegen kwam aan wie u uw verhaal vertelde en die u meenam naar Port Harcourt waar hij voor u een schip regelde waarmee u naar België kwam. U kwam op 29 april 2010 in België aan waar u de volgende dag asiel aanvraagde. op 12 augustus 2010 had u voor het eerst sinds uw vlucht uit Jos terug contact met uw vader. Die meldde u dat op de televisie gezegd werd dat u gezocht wordt. Twee dagen later probeerde u uw vader opnieuw te contacteren op zijn GSM maar de buurman antwoordde. Hij meldde u dat uw vader werd doodgeschoten door mannen die op zoek waren naar u. Uw moeder is sindsdien vermist.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U situeert de door u ingeroepen problemen immers in Jos. U haalt bovendien aan voor uw verhuis naar Jos geen problemen te hebben gekend en zelfs pas problemen te hebben gehad vanaf 23 maart 2010 (zie gehoor CGVS, p. 4 - 5). Er kan echter totaal geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u gedurende meer dan drie jaar (van januari 2007 tot maart 2010) in Jos zou hebben verbleven. Vooreerst kan worden opgemerkt dat u Jos aan een zee situeert (zie gehoor CGVS, p. 8), hoewel Jos in het noordelijke binnenland van Nigeria ligt, omgeven door bergen (zie informatie CGVS in uw administratief dossier). Verder verklaart u dat er voor de rellen van 23 maart 2010 geen problemen waren in Jos. U stelt dat er nog geen problemen waren in Jos voor u er in 2007 aankwam en dat de problemen tussen christenen en moslims pas begonnen in maart 2010 (zie gehoor CGVS, p. 5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter duidelijk dat de problemen reeds langer dan een decennium aan de gang zijn, met hoogtepunten in 2001 en 2008, toen u reeds in Jos zou gewoond hebben. Opmerkelijk is bovendien dat de term 'Berom' u niets zegt, terwijl het een belangrijke etnische groep is uit Jos die een grote rol speelt in de conflicten (zie informatie in uw administratief dossier). Gevraagd naar de staat waar Jos gelegen is, moet u initieel het antwoord schuldig blijven en geeft u aan de vraag niet te begrijpen om dan later tijdens het gehoor, meteen na de onderbreking, plots uit het niets te melden dat het antwoord op de vraag Plateau-state moet zijn (zie gehoor CGVS, p. 2 en 4), waaruit blijkt dat u de vraag wel degelijk begrepen had. Het is alvast merkwaardig te noemen dat u dit antwoord niet meteen kon geven. Wanneer gevraagd wordt naar de Local Government Area waar u in Jos woonde, refereert u gewoon naar Jos Local Government (zie gehoor CGVS, p. 2) terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de drie LGA's van Jos een andere naam hebben waarin de ligging binnen Jos wordt gepreciseerd. Verder is het opmerkelijk dat u totaal niet kan duiden via welke weg u van uw vroegere woonplaats Benin-city naar Jos bent gegaan en hoe u van Jos naar Port Harcourt bent gereden (zie gehoor CGVS, p. 5). Verder is het opmerkelijk dat u er niet van op de hoogte bent of er op 23 maart 2010, toen jullie huis zou zijn aangevallen, ook nog andere huizen werden aangevallen (zie gehoor CGVS, p. 5). U verklaart dit door te stellen dat u op de vlucht was maar gaat voorbij aan het feit dat u hierna nog twee weken in Jos verbleef, waarvan een week bij Rabiuh, die u nochtans veel informatie verschaftte. Ten slotte kent u niet de stammen die oorspronkelijk in Jos aanwezig waren, weet u niet waarom moslims en christenen er met elkaar vechten, kent u geen voorbeelden van plaatsen die aangevallen zijn in Jos, kent u geen namen van andere wijken dan de uwE in Jos en haalt u aan slechts één dorp in de buurt te kennen (zie gehoor CGVS, p. 7). U haalt aan in uw vrije tijd enkel kleren gewassen te hebben en niet te zijn uitgegaan, wat niet aannemelijk is voor iemand die drie jaar in een stad (volgens uw verklaringen zelfs in de hoofdstraat (zie gehoor CGVS, p. 8)) verbleef en duidelijk vrienden had die hij kon uitnodigen op feestjes (zie gehoor CGVS, p. 7, 5).

Al deze vaststellingen laten toe te concluderen dat uw verklaringen betreffende uw verblijf in Jos totaal ongeloofwaardig zijn en bijgevolg ook uw verklaringen betreffende de problemen die u daar zou gekend hebben.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde wijzigen hetgeen hierboven werd uiteengezet niet. Immers, deze documenten ('warrant to bury' dd. 16/8/2011, bevel voor PM-onderzoek dd. 16/8/2011, certificaat van doodsoorzaak dd. 16/8/2011) betreffen de dood van Anthony Enogieru Ekhaton, volgens uw verklaringen uw vader. Nergens in de documenten wordt uw naam vermeld of wordt zijn dood met uw problemen in verband gebracht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing en dat verzoeker van mening is dat zijn asielaanvraag onvoldoende zorgvuldig is onderzocht.

Volgens verzoeker is de bestreden beslissing gebaseerd op het gegeven dat hij een aantal onjuistheden zou hebben verkondigd over Jos en op bepaalde vragen niet (meteen) heeft kunnen antwoorden. Verzoeker stelt dat hij tijdens de verhoren te goeder trouw en naar best vermogen verslag heeft gedaan van wat hem de voorbije jaren is overkomen. Volgens verzoeker mag daarbij niet uit het oog worden verloren dat hem werd gevraagd verslag te doen over feiten die nog steeds bijzonder traumatiserend voor hem zijn, hetgeen niet gemakkelijk is.

Er moest ook worden gewerkt met een tolk en volgens verzoeker verliep de communicatie allesbehalve gemakkelijk.

Verzoeker meent dan ook dat de vaststellingen van de commissaris-generaal de conclusie dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen niet wettigen.

De wijze waarop het dossier werd onderzocht geeft geen blijk van de nodige zorgvuldigheid.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker gaf aan de tolk die hem bijstond bij het afnemen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Hij ondertekende de vragenlijst voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Bini, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Hij aanvaardde tevens het gehoorverslag van de DVZ en ondertekende dit voor akkoord nadat het aan hem werd voorgelezen in het Bini. Hij bevestigde daarbij dat de in dit verslag opgenomen inlichtingen oprecht zijn (administratief dossier, stuk 9). Gedurende het gehoor bij het CGVS werd verzoeker bijgestaan door dezelfde tolk die hem reeds bijstond bij het afnemen van zijn verklaringen bij de DVZ en bij het invullen van de vragenlijst. Bij de aanvang van het gehoor werd gevraagd of hij de tolk begreep en werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden. Verzoeker bevestigde andermaal uitdrukkelijk de tolk te begrijpen. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat het afnemen van verzoekers verklaringen bij de DVZ, het invullen van de vragenlijst en het gehoor bij het CGVS op een normale wijze hebben plaatsgevonden en kan hieruit niet worden afgeleid dat zich problemen zouden hebben voorgedaan inzake de vertaling of communicatie. Verzoeker voert overigens geen opmerkingen aan inzake het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing, hetgeen aangeeft dat er geen problemen waren inzake communicatie.

Verweerder merkt terecht op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is van de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid tracht zijn kennis over de streek te toetsen. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, mocht de commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat verzoeker niet het bewijs leverde dat hij drie jaar in Jos zou hebben gewoond alvorens Nigeria te verlaten. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de situatie in zijn land of streek van herkomst en achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging.

Zo blijkt dat verzoeker nauwelijks correcte informatie kan geven over de stad Jos, waar hij volgens zijn verklaringen drie jaar zou gewoond hebben. Verzoeker situeerde Jos aan zee terwijl de stad omgeven wordt door bergen; verzoeker was er niet van op de hoogte dat er voor 2010 wel degelijk religieuze conflicten hebben plaatsgevonden in Jos, zo bijvoorbeeld in 2008, toen verzoeker daar al zou hebben gewoond. De term 'Berom' zei verzoeker niets terwijl dat een belangrijke etnische groep is in Jos. Verzoeker is eveneens onwetend inzake de staat in Nigeria waar Jos is gelegen, de weg die hij volgde van Benin naar Jos en van Jos naar Port Harcourt, de stammen in Jos en de wijken gelegen te Jos. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen, zodat deze onverminderd blijven bestaan.

Waar verzoeker stelt dat hij over traumatische ervaringen zou hebben moeten praten, moet worden opgemerkt dat de opmerkingen die in de bestreden beslissing zijn gemaakt geen betrekking hebben op eventuele traumatische ervaringen, maar wel op algemene kennis van de stad Jos, zodat niet kan worden aangenomen dat traumatische ervaringen verzoeker zouden verhinderen hier correcte informatie over te geven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De motivering van de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet *in concreto* wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker voert geen element aan in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit Jos en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS